

Strigătul profeților

Sabat după-amiază

Completați și memorați: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine!
Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate,
să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul
tău?” (Mica 6:8)

Profeții Vechiului Testament sunt printre cele mai interesante personaje din Biblie. Glasul lor tăios, soliile îndrăznețe, simțământul de întristare, mânie și indignare și prezentarea ocazională prin viu grai a soliilor lor îi transformau în persoane care nu puteau fi ignorate, chiar dacă uneori nu era tocmai plăcut să stai în preajma lor.

Trimiși în principal în Israel și Iuda, ei îndemneau poporul ales să se întoarcă la Dumnezeu. Poporul și conducătorii erau fermecați prea ușor de stilul de viață al națiunilor înconjurătoare și de idoliilor lor. Misiunea anevoioasă a profeților era să îi îndemne la pocăință, uneori reamintindu-le de dragostea lui Dumnezeu și de tot ce făcuse El pentru ei și, alteori, avertizându-i de consecințe dacă ar fi continuat să se îndepărteze de Dumnezeu.

După cum vom vedea, printre păcatele și relele împotriva cărora îi avertizau pe conducători și popor, unul dintre cele mai mari era faptul că îi asupreau pe săraci, pe cei nevoiași, pe cei mai neajutorați dintre ei. Da, închinarea la idoli era rea, dar și a profita de pe urma celor slabi și săraci era o atitudine de condamnat.

„Samuel a spus toate cuvintele Domnului poporului care-i cerea un împărat. El a zis: „Iată care va fi dreptul împăratului care va domni peste voi. El va lua pe fiii voștri, îi va pune la carele sale și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui; îi va pune căpetenii peste o mie și căpetenii peste cincizeci și-i va întrebuința la aratul pământurilor lui, la seceratul bucatelor lui, la facerea armelor lui de război și a uneltelor carelor lui.” 1 Samuel 8:10-12

Duminică, 28 iulie

Un apel la dreptate repetat iar și iar

În ciuda planului detaliat al lui Dumnezeu pentru poporul Său, israeliții rareori au trăit la înălțimea chemării lor. La doar câteva generații după ce au ajuns în țara promisă, ei au cerut un împărat „cum au toate neamurile” (1 Samuel 8:5).

1. Care a fost răspunsul lui Samuel la cererea lor de a avea un împărat?

„Va lua pe fetele voastre să-i facă miresme, de mâncare și pâine. Va lua cea mai bună parte din câmpiile voastre, din viile voastre și din măslinii voștri și o va da slujitorilor lui. Va lua zeciuială din rodul semințelor și viilor voastre și o va da famenilor și slujitorilor lui. Va lua pe robii și roabele voastre, cei mai buni boi și măgari ai voștri și-i va întrebuința la lucrările lui.” 1 Samuel 8:13-16

Samuel și-a dat seama că acesta era un pas spre asemănarea cu celelalte națiuni și în alte aspecte. El a încercat să îl sfătuiască pe primul împărat, Saul, dar curând profeția lui a devenit realitate. Chiar în cele mai bune vremuri, David și Solomon nu au scăpat de ispite, de corupție și de abuzul de putere.

În timpul domniilor regilor din Israel și Iuda, Dumnezeu a trimis profeți care să le facă cunoscută voia Lui și să le aducă aminte conducătorilor și poporului de responsabilitățile față de membrii uitați ai societății.

În scrierile profeților, vedem un apel continuu și repetat la a trăi corect și a face dreptate. Arătând necredincioșia lui Israel și a conducătorilor săi, profeții erau un glas sonor și insistent în favoarea celor care nu puteau vorbi, în special a celor care erau afectați direct de nerespectarea voii lui Dumnezeu.

Meditând la ardoarea profeților din Vechiul Testament, A.J. Heschel o pune în contrast cu starea noastră de automulțumire: „Lucrurile care îi înspăimântau pe profeți sunt întâlnite și în zilele noastre peste tot în lume... Faptul că ei nu puteau să rabde nedreptatea poate părea exagerat. Și noi suntem martori la fapte de nedreptate, ipocrizie, falsitate, crime, sărăcie, dar rareori suntem indignați sau prea tulburați. Pentru profeți, chiar și o faptă minoră de nedreptate avea proporții cosmice.” – *The Prophets*, 1962, pp. 3–4

Strigătul profeților

69

„Va lua zeciuială din oile voastre și voi înșivă veți fi slugile lui. Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul nu vă va asculta.” 1 Samuel 8:17-18

Vorbind în Numele lui Dumnezeu, acești profeți ne ajută să vedem nedreptatea și suferința din lume prin ochii Săi plini de tristețe. Dar zelul lor este și o chemare la acțiune – să lucrăm cu Dumnezeu pentru a ușura suferința și a îndepărta asuprirea și întristarea celor din jurul nostru.

Cum încercăm și noi uneori să fim la fel ca „celelalte popoare” în moduri care ar putea fi dăunătoare pentru noi și pentru ceilalți?

Luni, 29 iulie

Profetul Amos

Amos a recunoscut destul de deschis că nu era calificat să fie profet (Amos 7:14,15), dar, atunci când își prezintă solia înaintea popoului, își dovedește capacitatea de a capta atenția ascultătorilor prin ceea ce spune.

El începe pe un ton obișnuit, enumerând națiunile înconjurătoare – Siria, Filistia, Fenicia, Edom, Amon și Moab – și nelegiuirile, mârșăviile și atrocitățile pentru care avea să le pedepsească Dumnezeu (Amos 1:3 – 2:3). Este ușor să ni-i imaginăm pe israeliți aprobând acuzațiile aduse vrăjmașilor lor, mai ales că multe dintre faptele lor nelegiuite au fost îndreptate chiar împotriva israeliților.

Apoi, Amos vine mai aproape, vestind pedeapsa divină pentru cei din Iuda, vecinii de la sud ai lui Israel, după împărțirea împărăției. Vorbind în Numele lui Dumnezeu, Amos le amintește că L-au respins pe Dumnezeu, că nu au ascultat de poruncile Sale și vestește pedepsele care aveau să vină asupra lor (Amos 2:4,5). Din nou, ni-i putem imagina pe israeliți aprobându-l pe Amos, pentru că arăta faptele rele ale celor de alături.

Apoi, Amos se întoarce spre cei ce-l ascultau. Restul cărții arată răul, idolatria, nedreptățile și repetatele abateri ale lui Israel, așa cum erau văzute de Domnul.

2. Împotriva căror păcate avertizează Amos?

“Strigați de pe acoperișul palatelor Asdodului și de pe palatele țării Egiptului și spuneți: **Amos 3:9-11** „Strângeți-vă pe munții Samariei și vedeți ce neorânduială mare este în mijlocul ei, ce asupriri sunt în ea! Nu sunt în stare să lucreze cu neprihanire”, zice Domnul, „ci își grămădesc în palate comori câștigate prin silnicie și răpire.” De aceea,

70 așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Vrăjmașul va împresura țara, îți va doborî țaria și palatele tale vor fi jefuite!” Amos 3:9-11

“Ascultați cuvântul acesta, jucane din Basan, de pe muntele Samariei, voi care asupriți pe cei sărmani, zdrobiți pe cei lipsiți și ziceți bărbaților voștri: „Dați-ne să bem!” Domnul Dumnezeu a jurat pe sfințenia Lui și a zis: „Iată, vin zile pentru voi când vă vor **4:1,2** prinde cu cârligele și rămășița voastră, cu undițe de pescari;” Amos 4:1-2

5:10-15 “Ascultați lucrul acesta, voi, care mâncați pe cel lipsit și prăpădiți pe cei nenorociți din țară! Voi, care ziceți: „Când va trece luna nouă, ca să vindem grâul, și Sabatul, ca să deschidem grânarele, să micșorăm efa și să mărim siclul **8:4-6** și să strâmbăm cumpăna ca să înșelăm? Apoi, vom cumpăra pe cei nevoiași pe argint și pe sărac, pe o pereche de încălțăminte și vom vinde codina în loc de grâu.”

Deși limbajul nu este foarte diplomatic și avertizările sunt sumbre, solia lui Amos este presărată cu îndemnuri stăruitoare de întoarcere la Dumnezeu. Aceasta însemna o reînnoire a simțului dreptății și a griii pentru săraci (Amos 5:24). Ultimele versete arată spre restaurarea poporului (9:11-15). „În ceasul celei mai profunde apostazii și al celei mai mari nevoi, solia lui Dumnezeu pentru ei a fost o solie de iertare și de speranță.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 283

Sunt momente în care trebuie să vorbim dur pentru a îndrepta o greșală? Cum ne dăm seama când e potrivit un astfel de limbaj?

Marți, 30 iulie

Profetul Mica

3. Descrie câteva modalități prin care, în prezent, poți trăi practic cuvintele din Mica 6:8.

“Ți s-a arătat, omule, ce este bine! Și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeu tău?” Mica 6:8.

“De multă vreme poporul Meu este socotit de Mine ca vrăjmaș; voi răpiți mantaua de pe hainele celor ce trec liniștiți și n-au gust de război. Voi izgoniți din casele lor iubite pe femeile poporului Meu, luați pentru totdeauna podoaba Mea de la copiii lor. Sculați-vă și plecați, căci aici nu este odihnă pentru voi, căci, din pricina spurcăciunii, vor fi dureri, dureri puternice. Da, dacă ar veni un om cu vânt și minciuni și ar zice:

Acesta este probabil unul dintre cele mai cunoscute versete din Biblie. Totuși, la fel ca multe dintre versetele pe care le transformăm în lozinci sau „afișe”, poate că nu cunoaștem contextul atât de bine pe cât am crede.

4. Ce anume condamna Mica în practica poporului?

Mica 2:8-11 Îți voi proroci despre vin și despre băuturi tari, acela ar fi un proroc pentru poporul acesta!” Mica 2:8-11

“Dar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de cunoștința dreptății și de **3:8-12** vlagă, ca să fac cunoscută lui Iacov nelegiuirea lui și lui Israel păcatul lui. Ascultați dar lucrul acesta, căpetenii ale casei lui Iacov și mai-mari ai casei lui Israel, voi, cărora vă este scârbă de dreptate și care suciți tot ce este drept; Voi, care zidiți Sionul cu sânge și Ierusalimul **Strigătul profetilor** cu nelegiuire! Căpeteniile cetății judecă pentru daruri, preoții învață pe popor pentru plată și prorocii lui prorocesc pe bani și mai îndrăznesc apoi să se bizuiască pe Domnul și zic: „Oare nu este Domnul în mijlocul nostru? Nu ne poate atinge nicio nenorocire!” De aceea, din pricina voastră, Sionul va fi arat ca un ogor, Ierusalimul va ajunge un morman de pietre și muntele Templului, o înălțime acoperită de păduri.” Mica 3:8-12

În timpul domniei lui Ahaz în Iuda, poporul lui Dumnezeu a atins cea mai de jos treaptă în istoria și spiritualitatea lui. Idolatria și practicile rele erau tot mai prezente. Și, după cum observaseră și alți profeți ai vremii, săracii erau exploatați și prădați în continuare.

Și Mica este un profet al nenorocirilor, ca toți profeții din vremea sa. În cea mai mare parte din primele trei capitole sunt exprimate mânia și întristarea lui Dumnezeu la vedea rezelor pe care le săvârșea poporul, dar și distrugerea care urma să se abată asupra lui.

Însă Dumnezeu nu renunțase la poporul Său. Chiar glasurile tăioase și soliile dure ale profeților erau o dovadă a interesului Său continuu pentru copiii Lui. El le-a dat avertizări din iubire și pentru că Îi păsa de ei. El dorea cu ardoare să îi ierte și să îi refacă. Nu dorea să rămână mânios pentru totdeauna (Mica 7:18-20).

Acesta este contextul bine cunoscutei „formule”: să faci dreptate, să iubești mila, să umbli smerit. Poate părea simplu, dar a trăi practic o astfel de credință este mult mai dificil, în special când a trăi astfel pare atât de ciudat pentru societate. Când alții profită de nedreptate, iau în răs mila și umblă cu mândrie, este nevoie de curaj și de perseverență ca să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit. Dar noi nu suntem singuri; când facem așa, umblăm cu Dumnezeu.

Care este legătura dintre a face dreptate, a iubi mila și a umbla smerit cu Dumnezeu?

Miercuri, 31 iulie

Profetul Ezechiel

Dacă am întreba un grup de creștini care sunt „păcatele Sodomei”, probabil că mulți ar începe să enumere păcate sexuale și alte forme de imoralitate. Geneza 19:1-13 ne prezintă o societate stricată, depravată, pregătită pentru distrugere. Totuși răspunsul este mai complicat. Ezechiel spune: „Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare,

ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit” (16:49). Cu siguranță că Dumnezeu nu putea trece cu vederea imoralitatea din acea cetate, dar Ezechiel scoate în evidență nedreptatea economică și neglijarea celor în nevoie. Oare este posibil ca, în ochii lui Dumnezeu, aceste păcate să fie la fel de rele?

Venite după Amos, Mica și Isaia, primele prorocii ale lui Ezechiel avertizează despre distrugerea viitoare. Totuși, după ce Ierusalimul cade în mâinile babilonienilor și poporul este luat în captivitate, atenția lui se îndreaptă mai mult asupra făgăduințelor lui Dumnezeu de restaurare.

5. Ce spune Dumnezeu despre conducătorilor corupți din Israel? Cum se comportă ei față de cea mai slabă „oaie” și care sunt metodele Lui?

Ezechiel 34:2-4,7-16 „Fiul omului, proorocește împotriva păstorilor sufletești ai lui Israel! Proorocește și spune-le lor, păstorilor: ‘Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Vai de păstorii lui Israel, care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lâna, tăiați ce e gras, dar nu pașteți oile. Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită, n-duceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!

Deși au fost foarte răi, încât au fost comparați cu Sodoma, totuși Dumnezeu încerca să ajungă la inima lor în speranța că se vor întoarce din răutatea lor. În planul reînnoit al lui Dumnezeu pentru poporul Său, ei urmau să se întoarcă în țara lor, Ierusalimul avea să fie restaurat și templul, rezidit. Sărbătorile date de Dumnezeu urmau să fie ținute și țara avea să fie împărțită din nou în mod echitabil între oameni ca moștenire a lor (Ezechiel 47:13 – 48:29). Pare evident că intenția lui Dumnezeu a fost ca planul Său pentru popor, așa cum i-a fost dat lui Moise și poporului Israel după eliberarea din Egipt, să fie aplicat din nou la întoarcerea poporului Său din captivitate. Aici se includea grija pentru cei mai slabi, dar și față de străini.

Cât de important este pentru tine că Domnul este un Dumnezeu care oferă a doua șansă – și mai multe – chiar și atunci când poporul Său a ales greșit?

6. Cum ai descrie răspunsul lui Isaia la ceea ce vede în jurul său?

Isaia 1:15-23 Când vă întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi și, oricât de mult v-ați ruga, n-ascult, căci mâinile vă sunt pline de sânge! Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!

“Domnul Se înfățișează la judecată, stă în picioare ca să judece popoarele. Domnul **3:13-15** intră la judecată cu bătrânii poporului Său și cu mai-marii lui: „Voi ați mâncat via! Prada luată de la sărac este în casele voastre! Cu ce drept călcați voi în picioare pe poporul Meu și apăsați pe săraci?” zice Domnul Dumnezeu oștirilor.” Isaia 3:13-15

“Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. **5:7,8** El se aștepta la judecată și, când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate și, când colo, iată strigăte de apăsare! Vai de cei ce înșiră casă lângă casă și lipesc ogor lângă ogor, până nu mai rămâne loc și locuiesc în mijlocul țării!” Isaia 5:7-8

Cuvântul de început al lui Isaia – primele cinci capitole – sunt un amestec de critică usturătoare a stării în care ajunseseră copiii lui Dumnezeu, avertizări cu privire la pedeapsa care urma să vină pentru că Îl părăsiseră pe Domnul și continuau să facă răul, dar și oferte de speranță dacă poporul alegea să se întoarcă la El și să își reformeze viața și societatea. Dar probabil că, în cuvintele lui, cel mai puternic este simțământul de întristare. Înțelegând cine este Dumnezeu și ce vrea El pentru poporul Său, profetul plânge ce s-a pierdut, îi plânge pe nenumărații oameni care sufereau și deplânge judecata care avea să vină asupra țării.

Isaia continuă în aceeași notă în toată lucrarea sa profetică. El îndeamnă poporul să își amintească tot ce a făcut Dumnezeu pentru el. Totodată, el le oferă acestor oameni speranță, arătând ce dorea să facă Dumnezeu pentru ei în viitor. Ei trebuiau să Îl caute pe Dumnezeu chiar atunci, căci reînnoirea relației cu El cerea pocăință pentru relele făcute și schimbarea atitudinii față de ceilalți.

În capitolele 58 și 59, Isaia se întoarce specific la preocuparea pentru dreptate. El descrie din nou o societate în care „izbăvirea (în engl.: dreptatea) s-a întors îndărăt și mântuirea a stat deoparte, căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se

apropie” (Isaia 59:14). El mai afirmă că Dumnezeu știe aceste lucruri și Își va salva poporul – „Va veni un Răscumpărător!” (vers. 20).

În cartea Isaia, profetul se concentrează foarte mult asupra proclamării venirii lui Mesia, Cel care urma să restabilească în cele din urmă domnia lui Dumnezeu pe pământ și să aducă dreptate, milă, vindecare și restaurare în El.

Citește Isaia 9:6,7; 11:1-5; 42:1-7 și 53:4-6. Cum se încadrează aceste profeții în înțelegerea pe care o ai despre viața, lucrarea și moartea Domnului Isus? Ce sugerează aceste profeții cu privire la scopul venirii Sale în această lume?

Vineri, 2 august

Un gând de încheiere

„Prorocii și-au ridicat glasul împotriva apăsării și a nedreptății flagrante, a luxului ieșit din comun și a extravagantei, a petrecerilor și a beției nerușinate, a destrăbălării și a desfrânării josnice din vremea lor, dar protestele lor, precum și musturarea păcatelor erau zadarnice.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 282.

„Aceste rostiri clare ale prorocilor ... să fie primite de noi ca fiind glasul lui Dumnezeu pentru fiecare suflet. Să nu pierdem din vedere nicio ocazie de a face fapte de milă, de chibzuire plină de bunătate și de curtenie creștină pentru cei împovărați și deprimăți.” – *Ibidem*, p. 327

Rezumat: Profeții Vechiului Testament au arătat și apărut întotdeauna calea și voia lui Dumnezeu pentru popor. Reflectând preocuparea lui Dumnezeu, soliile lor se concentrau pe dreptate pentru cei săraci și asupriți. Apelurile de întoarcere la Dumnezeu includeau și oprirea nedreptății, lucru pe care El făgăduise să îl înfăptuiască prin viziunea Sa pentru un viitor mai bun pentru poporul Său.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, capitolele „Robia asiriană” și „Chemarea lui Isaia”.

Biblia: 2 Samuel 14–20

1. Cum l-a convins Absalom pe loab să vină la el?

2. Cine și de ce arunca cu pietre și vântura praf?

3. Ce legătură de rudenie era între Amasa și loab?

4. Care cetate se considera „o mamă în Israel”?

Evangelizare, subcapitolul „Cercetarea nevoilor din orașele mari”

5. Cine va ajuta eforturile noastre de a aduce sufletele la cunoașterea adevărului?

PRIVIRE GENERALĂ

Adeesea, profeții Vechiului Testament se vedeau pe ei înșiși ca străjeri pe zidurile Sionului. Ei erau geloși pe bunăstarea poporului lui Dumnezeu și încercau să îl avertizeze de pericolul din afară și dinăuntru. Ei erau chemați de Dumnezeu să strige după dreptate și să anunțe judecățile lui Dumnezeu. Aceasta era o îndatorire serioasă pentru profeți precum Ezechiel, care primise porunci clare: „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: «Vei muri negreșit», dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar, dacă vei înștiința pe cel rău și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul” (Ezechiel 3:17-19).

În acest studiu vom putea observa perseverența lui Dumnezeu în a-l chema pe poporul Său la dreptate. Această lecție ne deschide ochii să vedem reformele sociale și spirituale susținute de diverși profeți, precum: (1) profetul-păstor Amos, care cheamă poporul la dreptate și neprihănire, (2) Mica, a cărui solie către Ahaz a fost transmisă într-o vreme când împărăția ajunsese la cel mai de jos punct în privința dreptății, (3) Ezechiel, care le vorbește celor exilați în Babilon și (4) Isaia, care cheamă poporul lui Dumnezeu să pună în practică nădejdea mesianică pentru o națiune dreaptă. **Unde sunt astăzi glasurile care să strige după dreptate și milă?**

Obiectivul instructorului: Să își ajute grupa să dorească se alăture celor care încă mai militează pentru dreptate, așa cum au făcut profeții Vechiului Testament.

COMENTARIU

O datorie morală

Rareori a fost o nevoie mai mare de susținători ai dreptății cum a fost în timpul sclaviei din America și în evenimentele de după Războiul Civil. Atunci adventismul a avut ocazia să demonstreze dacă putea să se ridice la înălțimea cerințelor acelor vremuri și să înceapă să lucreze

cu seriozitate pentru frații și surorile de culoare. Delbert Baker, în seria *In Search of Roots: Adventist African Americans*, vorbește despre punctul de cotitură în istoria adventă în această privință:

„Punctul de cotitură decisiv în istoria misiunii bisericii pentru oamenii de culoare a fost anul 1892, când Ellen G. White a prezentat un mesaj istoric: *Datoria noastră față de persoanele de culoare*. Acest mesaj a fost prezentat înaintea delegaților la a XXIX-a Sesiune a Conferinței Generale, organizată în Battle Creek, Michigan. Ellen G. White a insistat, subliniind faptul că, după ani de neglijare, biserica nu mai putea continua să ignore responsabilitatea față de persoanele de culoare fără a-și atrage dezaprobarea lui Dumnezeu. Pe deplin conștientă de conținutul conflictual al mesajului ei, ea a concluzionat: **«Știu că ceea ce vă prezint acum mă va aduce în conflict.** Nu îmi doresc acest lucru, căci se pare că în ultimii ani conflictul m-a însoțit mereu, dar nu vreau să trăiesc ca o lașă sau să mor ca o lașă, lăsându-mi lucrarea neterminată. Trebuie să calc pe urmele Domnului meu.»”

Discutați în grupă: Ellen G. White identifică lașitatea și, prin contrast, curajul, ca atitudini față de dreptate. În prezent, la nivel local, ce probleme care țin de dreptate cer curaj?

Pasaj biblic. Profeții biblici erau mediatori, „avocați”. Dar nu erau ocupați să pledeze pentru propriile cazuri, ci pledau, mijloceau, se rugau și protestau în favoarea celorlalți. Ei au vorbit în numele celor „care nu aveau glas” sau care erau asupriți dacă protestau în mod îndreptățit. Mijlocirea are ca scop să sporească bunăstarea și calitatea vieții oamenilor.

Uneori, membrii bisericii evită să se implice în proteste și acțiuni militante, de teamă să nu pară preocupați de politică. Citește Ieremia 22:1-3,13-17. Ieremia este un alt profet care a mijlocit înaintea conducătorilor de stat ai acelor zile pentru cei asupriți. Apoi, citește afirmația făcută de Jan Paulsen și discutați implicațiile.

„Există o diferență majoră între a-ți face auzit glasul și a căuta puterea politică. Ca biserică – și ca indivizi – noi nu avem doar dreptul, ci și obligația de a fi un glas al moralității în societate, de a vorbi cu claritate și elocvență despre valorile noastre. Drepturile omului, libertatea religioasă, sănătatea publică, sărăcia și nedreptatea – acestea sunt câteva dintre domeniile în care avem o responsabilitate dată nouă de Dumnezeu de

a mijloci pentru cei care nu pot să vorbească pentru ei.” – Jan Paulsen, „Serving Our World, Serving Our Lord”, *Adventist World*, NAD Edition, May 2007, pp. 9–10

Pasaje biblice: Membrii grupei să citească pe rând pasajele suplimentare din Amos, Mica, Ezechiel și Isaia. Ce legătură există între aceste pasaje și mijlocire? În paranteză sunt câteva idei pentru comentariile instructorului.

1. Amos 5:21-24. (Deși Dumnezeu a creat sărbătorile și ceremoniile religioase la care se face referire în versetele din Amos, El este mult mai interesat de modul în care îi tratăm pe cei din jur, pe cei creați după chipul Său. În ce își găsește Dumnezeu plăcerea? Vezi Isaia 61:8; Ieremia 9:24.)

2. Mica 6:1-5. (În aceste versete, profetul mijlocește în cazul lui Dumnezeu, ca avocat al Său, înaintea dealurilor și munților care erau martori [Mica 6:1,2]. Când Dumnezeu a dat Legea morală [Exodul 20], dealurile și munții au fost prezenți. În Mica 6:6,7 citim întrebările retorice ale profetului pentru popor. Găsește un răspuns la aceste întrebări retorice în 1 Samuel 15:22. Apoi citește Mica 6:8, o idee pe care copiii lui Dumnezeu au scăpat-o din vedere. Orbirea spirituală i-a condus să îi ofere lui Dumnezeu orice, în afară de ceea ce aștepta El de la ei – un angajament, o consacrare din inimă care să se vadă practic în purtarea lor. [Vezi Deuteronomul 10:12-19 și Matei 22:37-39.] Poți afla mai multe despre problema punerii unei religiozități superficiale înaintea angajamentului spiritual în cartea *Hristos, Lumina lumii*, p. 396.)

3. Ezechiel 16:49-52. (În comparație cu Iuda, cetățile Sodoma și Gomora păreau mai puțin vinovate. De obicei, noi suntem mai preocupați de păcatele prin comitere. Matei 25:41-46 ne spune clar că păcatele făcute prin omiterea faptelor simple de iubire nu aduc un rezultat bun la judecata finală. „Deci cine știe să facă bine și nu face săvârșește un păcat!” [Iacov 4:17].)

4. Isaia 59:2-4,8,9,14-16. (Dumnezeu spune că nelegiuirile și păcatele copiilor Săi i-au despărțit de El. Păcatul lor era lipsa dreptății în țară, asuprirea celor săraci. Dumnezeu era uimit și indignat că nu era nimeni care să mijlocească și să își înalțe glasul pentru a condamna acest păcat [Isaia 59:16]. Păcatul înseamnă călcarea legii dreptății și iubirii lui Dumnezeu [1 Ioan 3:4].)

Discutați în grupă: Cum ne-am putea alătura profeților ca să ajutăm din toată inima biserica să își îndeplinească misiunea în diversele ei domenii, în care se include și mijlocirea pentru cei săraci (Isaia 59:16)?

Pasaj biblic. Principiile din Mica 6:8 ne duc dincolo de simplele forme de închinare (arderile-de-tot, jertfele etc.) spre trei principii care alcătuiesc miezul a „ce este bine”: (1) „să faci dreptate”, (2) „să iubești mila” și (3) „să umbli smerit cu Dumnezeuul tău”. Primele două principii fac referire la relația pe orizontală, om cu om, și al treilea principiu are de-a face cu relația pe verticală, relația omului cu Dumnezeu. Umblarea smerită cu Dumnezeuul nostru ne va îmbunătăți relațiile orizontale, cu ceilalți oameni, căci El ne va ajuta să reflectăm caracterul Său drept și milostiv pentru ceilalți oameni.

Se poate să fii bun fără Dumnezeu?

Predicatorul englez William E. Sangster pune următoarea întrebare: „Poate cineva să fie bun, dar nu și religios sau religios, dar nu bun?” – Clyde E. Fant, Jr., William M. Pinson, Jr., *20 Centuries of Great Preaching*, vol. 11, p. 345. Unii oameni susțin că sunt buni și decenti și fără religie. Și arată, ca exemplu, toate faptele lor altruiste și drepte și susțin că această „bunătate” se realizează fără servicii săptămânale de închinare și predici. Dar oare pot fi religia și moralitatea despărțite una de cealaltă?

În una dintre predicile lui, intitulată: „Bun fără Dumnezeu”, construită pe baza versetului din Mica 6:8, Sangster afirmă că oamenii despre care se spune că sunt „buni fără Dumnezeu” sunt adesea, într-un anume sens, un rezultat al credinței pe care ei au ales să o disprețuiască. Însăși temelia caracterului lor a fost pusă sub o influență creștină directă. Unul dintre multele exemple ar putea fi Sir Samuel Romilly, care a respins credința creștină, dar a făcut o lucrare remarcabilă în îmbunătățirea situației deținuților din închisorile din Anglia. Cu adevărat a fost un om bun, dar nu religios. Totuși biograful lui precizează clar că el a fost nepotul unor refugiați hughenoti, care au ales să fugă într-o țară străină ca să își poată păstra credința în Dumnezeu. El a crescut într-o casă în care Hristos a fost pe primul loc, iar caracterul lui de o puternică moralitate, care l-a făcut să militeze pentru dreptate și milă, își avea rădăcina în anii copilăriei. – *Ibidem*, pp. 346–349)

APLICAȚIA

Din nou și din nou, glasul profetic al lui Ellen G. White este clar în privința dreptății. Citește în grupă următorul pasaj: „Mulți deplâng relele despre care știi că există, dar se consideră cu totul liberi de orice responsabilitate în această privință. Dar lucrurile nu stau așa. Fiecare om exercită o influență în societate.” – *The Advent and Sabbath Review and Herald*, 15 octombrie 1914

Discutați despre câțiva pași reali și voiți pe care fiecare membru al grupei i-ar putea face pentru a împlini chemarea lui Dumnezeu pentru el de a veni în întâmpinarea nevoilor altora și de a „exercita o influență în societate”.

De-a lungul istoriei Bisericii Adventiste vedem că s-a pus accent pe rolul escatologic al profetului. Dar Scriptura arată un alt aspect important al lucrării profeților și bisericii: chemarea lui Dumnezeu pentru poporul Său să se întoarcă la principiile socioeconomice și etice date de El. Isus prezintă pe larg aceste principii în Matei 5:7-48 și sunt rezumate în Matei 22:35-40 și Luca 10:27.

Discutați în grupă: Cum am putea echilibra misiunea importantă de a proclama evenimentele viitoare, care preced revenirea Domnului Isus, cu aceea de a chema poporul înapoi, la principiile date de Dumnezeu de a-i ajuta pe nevoiași, pe baza legii și a profeților și exemplificate de viața și lucrarea Celui mai mare dintre profeți – Isus Hristos? Mai mult, cum am putea trăi aceste principii ca biserică? Invită-i pe membrii grupei să spună cum proclamă ei personal și cum trăiesc această parte importantă, uneori uitată, a „Evangheliei veșnice” împreună cu proclamarea revenirii lui Isus.